

“Con Nhìn Ra, Nào Giải Phóng Gì Đâu?”

Thảo Ngọc
30-4-2020

Lại nói về ngày 30 tháng Tư, được mệnh danh là ngày Giải phóng miền Nam, mà nhiều người vẫn gọi là Tháng Tư Đen. Bản chất của ngày 30/4 chỉ là ngày chấm dứt cuộc nội chiến “huynh đệ tương tàn”, “nồi da xáo thịt” mà thôi. Nghĩa là anh em trong một nhà bắn giết lẫn nhau. Vì trước đó Mỹ đã rút hết quân ra khỏi Việt Nam, hòa bình được ký kết theo Hiệp định Paris năm 1973. Vậy thì có gì đáng tự hào để khoe khoang rùm beng hết năm này đến năm khác về cuộc anh em tàn sát lẫn nhau ấy?

Nhìn về hoàn cảnh lịch sử của cuộc chiến tại Việt Nam từ sau Hiệp định Paris năm 1973. **Mỹ đã hoàn toàn cắt đứt mọi nguồn viện trợ cho VNCH, họ đã phải đơn thương độc mã chiến đấu với cả phe XHCN được viện trợ** thì không thua mới lạ. Còn miền Bắc thì sao? **Từ các loại vũ khí tối tân nhất của Liên Xô và Trung Quốc liên tục rót vào như máy bay, xe tăng, súng to súng nhỏ và đạn dược các loại, cho đến quân trang quân dụng và nhu yếu phẩm, đều được phe XHCN viện trợ và trang bị tận răng.** Bên cạnh đó có hàng ngàn cố vấn quân sự của Liên Xô về điều khiển tên lửa và lái máy bay sang Việt Nam hỗ trợ, cùng với hàng trăm ngàn binh lính Trung Quốc đến bảo vệ những khu vực trọng yếu và làm đường sá, để cho miền Bắc dồn hết quân lực vào đánh nhau với miền Nam.

Có thể nói Việt Nam lúc đó đã trở thành bãi chiến trường để thử vũ khí cho các cường quốc, trong đó lấy sinh mạng người Việt làm vật hy sinh. Thật là quá đau đớn.

Nhìn vào lịch sử của các cuộc nội chiến, như

- cuộc nội chiến Nam-Bắc nước Mỹ 1861–1865, sau khi các bang miền Bắc chiến thắng, hai bên bắt tay giải hòa, và “bên thắng cuộc” **sau đó không hề tổ chức mừng chiến thắng rầm rộ như Việt Nam mấy chục năm nay.**
- Cộng sản Trung Quốc sau khi chiến thắng Quốc Dân đảng của Tưởng Giới Thạch năm 1949, buộc quân Tưởng phải chạy ra trú ngụ tại Đài Loan. Nhưng sau đó **hàng năm phía Trung Quốc cũng không tổ chức mừng chiến thắng.**
- Trước đây Nhà Nguyễn cũng không kỷ niệm ngày chiến thắng quân Tây Sơn, mặc dù họ cũng thống nhất đất nước, thu giang sơn về một mối.

Hàng năm “Bên thắng cuộc” càng tổ chức mừng chiến thắng để khoe khoang thành tích chém giết đồng bào mình bao nhiêu thì càng khoét sâu nỗi đau của hàng triệu người bấy nhiêu. Điều đó càng đi ngược lại chủ trương hòa hợp và hòa giải dân tộc mà đảng và nhà nước vẫn tuyên truyền và rêu rao lâu nay.

- Trong khi hàng chục vạn sinh mạng binh lính đôi bên còn phơi xác đầu đó trên các bãi chiến trường xưa mà chưa được hồi hương với gia đình và thân nhân. Trong khi hàng triệu người dân bị tàn phế và mang trong mình những vết thương do hậu quả chiến tranh không thể lấy gì bù đắp được. Vậy thì chiến thắng và vinh quang nổi gì?
- Trong khi nhân dân miền Nam đang sống hạnh phúc, tự do thanh bình, từ thành thị đến nông thôn đang hưởng không khí hòa bình và xây dựng đất nước, thì bỗng dưng chiến tranh ập đến với tên gọi là “giải phóng”. Nhà cửa bị đốt cháy, làng mạc bị trở thành bãi chiến trường, cầu cống đường sá bị phá sập, cảnh đầu rơi máu chảy lại diễn ra. Thì đó là giải phóng cái gì?

Có một bài thơ gửi mẹ, được cho là của một người lính miền Bắc tử trận tại chiến trường miền Nam, được phía đối phương nhặt được, có những câu như sau:

Và tác giả bài thơ kết thúc với nỗi niềm day dứt khôn nguôi:

“Đêm hôm ấy mắt con tràn lệ
Ác mộng về con trần trọc râu canh”.

Bình Luận từ Facebook